

Arrest

nr. 319 715 van 9 januari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Jan Van Rijswijcklaan 281
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 februari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 juni 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 7 februari 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 december 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 24 december 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 28 december 2022, in functie van haar Belgische echtgenoot, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 29 juni 2023 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoekster op 17 januari 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.12.2022 werd ingediend door:

Naam: [F.]

Voornamen: [O.I.]

Nationaliteit: Unie der Soc. Sovjetrep.

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar echtgenoot, de genaamde [K.R.] [...] van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid 1° van de wet van 15.12.80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot [3]°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.' Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbeijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Ter staving van de bestaansmiddelen legt de Belgische referentiepersoon de volgende bewijzen voor:

- uittreksel KBO
- attest Xerius op naam van de referent aangaande de aansluiting bij het sociaal verzekeringsfonds als zelfstandige
- rekeninguittreksels "Hello Bank" dd. 8.12.2022 en dd. 11.01.2023 met stortingen gericht aan het rekeningnummer van de firma
- printscreen overschrijving van [Y.M.G.] naar de referent

Met de voorgelegde documenten kunnen we ertoe besluiten dat de referent heden een zelfstandige activiteit heeft. Er zijn weliswaar stortingen te zien gericht aan de referent, maar in hoeverre deze netto zijn is onduidelijk. Nergens blijkt dat van deze bedragen bedrijfsvoorheffing en sociale zekerheid werden afgehouden die hij verschuldigd is. Om de berekening te kunnen maken van wat de referentiepersoon daadwerkelijk aan bestaansmiddelen ter beschikking heeft kunnen de kwartaalbijdragen aan de sociale kas worden voorgelegd en bewijzen aangaande de bedrijfsvoorheffing nl. een fiscale fiche, ... Verder dient opgemerkt te worden dat de stabiliteit van deze inkomsten niet duidelijk zijn. Om deze vast te stellen kunnen er aanslagbiljetten aangaande de personenbelastingen worden voorgelegd.

Kortom, op basis van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld over hoeveel bestaans-middelen de referent met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken. Dit alles dient wel degelijk expliciet te worden aangetoond. De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt niet over de nodige kanalen, databanken of wat dan ook om dergelijke gegevens te kunnen achterhalen. Het is aan betrokkene en de referentiepersoon om de nodige gegevens te verstrekken. De toetsing van art. 40ter kan daarom niet gebeuren. De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen ontoereikend is, wel dat er geen zicht is op de huidige bestaansmiddelen.

Op dit moment kan niet vastgesteld worden dat betrokkene voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI mag ingetrokken worden.

[...]"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Zij verstrekt de volgende toelichting:

“1.

Verzoekster vroeg de gezinshereniging aan in functie van haar Belgische echtgenoot, op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Op 28.12.2022 werd er een bijlage 19ter afgeleverd.

Verwerende partij nam vervolgens een weigeringsbeslissing dd. 29.06.2023. (stuk 1)

Evenwel diende verwerende partij, conform de toepasselijke wettelijke bepalingen, een beslissing te nemen binnen een termijn van zes maanden na opstart procedure, en dus uiterlijk op 28.06.2022.

De hierop toepasselijke wetsartikelen luiden immers als volgt:

Artikel 42, §1, eerste lid Vreemdelingwet:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag zoals bepaald in §4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijn. [...]”

Artikel 52, §4, tweede lid van het KB bepaalt vervolgens:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Beide artikelen, dus zowel de betrokken bepaling in het KB als deze in de Vreemdelingenwet, spreken dus over een termijn van zes maanden.

2.

In zoverre verwerende partij zich wenst te beroep op het arrest Diallo van het Hof van Justitie (waarin werd beslist tot géén ambtshalve afgifte van een F-kaart wanneer de termijn van zes maanden werd overschreven), dient te worden gewezen op de rechtspraak van Uw Raad, waarin wordt bepaald dat dit arrest – dat een richtlijnconforme interpretatie betreft – louter van toepassing is op familieleden van burgers van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn en niet op familieleden van statische Belgen.

Zo bv. RvV 22 december 2020, nr. 246 631.

“Artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit vormen de omzetting van artikel 10, eerste lid, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), dat luidt als volgt:

“Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, „verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.”

[...]

De Belgische wetgever heeft in artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit wel een vervaltermijn voorzien, doch enkel in de situatie dat “geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn

bepaald bij artikel 42, van de wet”, zoals in casu. De Belgische wetgever heeft er hierbij aldus expliciet voor geopteerd om de vervaltermijn, bij overschrijding waarvan de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dient te worden afgegeven, enkel te laten spelen indien binnen een termijn van zes maanden geen enkele beslissing werd genomen, wat in casu het geval is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst louter volledigheidshalve op dat het Hof van Justitie geoordeeld heeft dat de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en de Burgerschapsrichtlijn niet van toepassing zijn op staatsburgers van derde landen die om een verblijfsrecht verzoeken om zich te voegen bij hun familieleden die burgers van de Unie zijn, die nimmer gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer en steeds hebben verbleven in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten (HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci t. Bundesministerium für Inneres*). Het staat niet ter discussie dat verzoekster een aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden indiende in functie van zijn Belgische vader. Er blijkt niet uit het administratief dossier dat deze heeft gebruik gemaakt van haar recht op vrij verkeer. De echtgenoot van verzoekster moet dus als een statische Unieburger worden beschouwd (zie tevens supra).

Bijgevolg hoeft er niet verwezen te worden naar het Unierecht, bij gebreke aan een “intracommunautair aspect”. Enkel wanneer een door de Belgische wetgever voorziene regeling tot gevolg zou hebben dat de burger van de Unie, in casu de Belgische referentiepersoon van verzoekster, “het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten of de uitoefening wordt belemmerd van haar recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten”, dient het Unierecht, in een puur nationale context, toch te primeren (HvJ van 5 mei 2011, C434/09 *McCarthy t. Secretary of State for the Home Department*).

Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijn-conforme interpretatie van een nationale bepaling is aan de orde, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht.

Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar de interpretatie van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie (RvS 6 november 2019, nr. 245.995).

Derhalve diende op grond van artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht van de verzoeker te worden erkend, wat niet is gebeurd.

[...]

Waar de verwerende partij verwijst naar het Diallo-arrest van het Hof van Justitie en stelt dat het Europees recht – zoals verduidelijkt in het arrest DIALLO – immers niet toelaat dat de overschrijding van een beslissingstermijn ertoe zou leiden dat automatisch een verblijfskaart wordt toegekend – en dit nog los van de vaststelling dat de verzoekende partij de gezinshereniging heeft aangevraagd in functie van een statische Belg, kan deze redenering niet gevolgd worden. De verwerende partij vervolgt dat het betoog van de verzoekende partij tegenstrijdig is omdat een uniforme, Europeesrechtelijke interpretatie van artikel 42 van de Vreemdelingenwet inhoudt dat de overschrijding van de daarin gestelde termijn niet kan leiden tot de automatische afgifte van een verblijfskaart.”

De thans bestreden beslissing is met andere woorden laattijdig genomen en dient om deze redenen reeds te worden vernietigd.

2.1.2. De Raad wijst erop dat in artikel 42 van de Vreemdelingenwet zelf niet is vastgelegd dat de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden aanleiding dient te geven tot de verplichte toekenning van enige verblijfstitel aan een vreemdeling. Verzoeksters standpunt dat het overschrijden van de in artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn aanleiding dient te geven tot de erkenning van een recht op verblijf vindt geen steun in de bewoordingen van dit wetsartikel en is ook niet in overeenstemming te brengen met de andere wetbepalingen waaruit blijkt dat een recht op verblijf maar kan worden erkend indien werd vastgesteld dat aan de hiertoe gestelde voorwaarden is voldaan en er geen beletselen zijn om dit verblijfsrecht te erkennen. Tot een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan derhalve niet worden besloten.

In artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 is wel bepaald dat indien verweerder geen enkele beslissing heeft genomen binnen de in artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie

moet worden beschouwd als ingewilligd. In de Vreemdelingenwet kan evenwel niet worden gelezen dat de wetgever de Koning uitdrukkelijk heeft gemachtigd om regels te voorzien die inhouden dat in bepaalde gevallen een recht op verblijf kan worden erkend indien niet aan de voorwaarden hiertoe is voldaan of indien er hiertoe beletselen bestaan. In een koninklijk besluit kan dan ook niet worden bepaald dat een recht op verblijf, na het verstrijken van een termijn, steeds automatisch dient te worden erkend, terwijl de wetgever heeft vastgelegd dat dit recht slechts kan worden erkend indien aan strikte voorwaarden is voldaan en indien er geen wettelijke beletselen inzake de erkenning van enig verblijfsrecht zijn. Ook uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 op dit punt geen rechtsgrond vindt in artikel 42 van de Vreemdelingenwet (RvS 15 december 2022, nr. 255.275; RvS 9 maart 2023, nr. 15.275 (c); RvS 2 juni 2023, nr. 15.416 (c); RvS 26 oktober 2023, nr. 257.760; RvS 11 september 2023, nr. 257.271).

Aangezien artikel 159 van de Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen, houden de voorgaande vaststellingen in dat de Raad geen toepassing kan maken van artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Een reglementaire bepaling waarvan de onwettigheid wordt vastgesteld, moet door de Raad immers buiten toepassing worden gelaten (cf. RvS 20 december 2017, nr. 240.240).

Bijgevolg kan verzoekster niet dienstig verwijzen naar artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ter staving van haar standpunt dat een recht op verblijf diende te worden erkend omdat niet binnen een termijn van zes maanden een beslissing werd genomen in antwoord op haar verblijfsaanvraag.

Waar verzoekster verwijst naar een andersluidend arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet worden aangegeven dat dit arrest geen precedentswaarde heeft en geen afbreuk doet aan het voorgaande.

Verzoeksters betoog aangaande de niet-toepasselijkheid van het arrest *Diallo* (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Ibrahima Diallo/België) op haar situatie is evenmin dienstig, nu niet blijkt dat verweerder zich in casu op deze rechtspraak van het Hof van Justitie heeft beroepen om haar verblijfsaanvraag af te wijzen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, 40ter, 42 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Haar betoog luidt als volgt:

“[...]”

5.

Verzoekster heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van haar Belgische echtgenoot. Het betreft een aanvraag cf. artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° cf. artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die heb begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Vervolgens bepaalt artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet als volgt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2022 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen

rekening gehouden met de middelen verkregen uit leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

[...]

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. [...]

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.”

Artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt tot slot:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag zoals bepaald in §4, tweede lid erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, §4, tweede lid en 40ter, §2, tweede lid, 1° niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdelingen en door elke Belgische overheid. [...]”

6.

Verzoekster heeft op afdoende wijze bewezen dat de referentiepersoon aan deze voorwaarden voldoet.

Zo legde zij de volgende bewijsstukken voor:

- Bewijzen van overschrijvingen

Verzoekster toont hiermee aan dat de referentiepersoon, maandelijkse (en dus stabiele), toereikende inkomsten ontvangt.

Verwerende partij had dit kunnen opvragen bij verzoekster, doch verzaakte hieraan en wijst de aanvraag zonder meer af.

7.

Ondergeschikt:

Zelfs indien men de inkomsten – onterecht ! – in zijn geheel niet in aanmerking zou nemen, gaat het nog om een maandelijks bedrag van om en bij de 3000 euro, daar waar het leefloon voor de categorie van de referentiepersoon (met gezinslast) thans zo'n 1.700 euro bedraagt!

Indien men 120% hiervan neemt komt men aan een bedrag van 2048 euro.

In dat geval had verwerende partij dus een behoefteanalyse conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, hetgeen in casu totaal niet gebeurde.

Dit alles toont aan dat de referentiepersoon enerzijds voldoende bestaansmiddelen heeft voor zichzelf en zijn gezin om niet ten laste te vallen van het Belgische sociale zekerheidsstelsel; en anderzijds dat hij daarenboven zelfs in de mogelijkheid was om verzoekster financieel te ondersteunen in diens land van herkomst!

8.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft zich aldus niet gebaseerd op alle stukken en elementen in het dossier en komt hierdoor tot een manifest onjuiste motivering.

Uit de bijgebrachte stukken blijkt immers zeer duidelijk dat de referentiepersoon wel degelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om ervoor te zorgen dat noch hij, noch verzoekster ten laste vallen van de Belgische openbare overheden.

Al zijn inkomsten dienden hiertoe in aanmerkingen te worden genomen; minstens diende verwerende partij een behoefteanalyse diende uit te voeren op grond van artikel 42, §1 Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse blijkt evenwel dat het maandelijkse inkomen van de referentiepersoon én voldoende is om maandelijks rond te komen én voldoende is om daarnaast verzoekster financieel te kunnen ondersteunen.

Het kan dan ook niet ernstig betwist worden dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon minstens stabiel, toereikend en regelmatig zijn in de zin van de Vreemdelingenwet.

Door op dergelijke wijze te oordelen heeft verwerende partij aldus het redelijkheids- en zorgvuldigheids-beginsel geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel enerzijds wordt geschonden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel anderzijds wordt geschonden doordat verwerende partij haar beslissing niet heel gestoeld op een correcte én volledige feitenbevinding. Zij diende de gegevens én de stukken correct te bestuderen en te beoordelen, daar het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, en te baseren op alle dienstige gegevens en stukken in het dossier (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Gelet op het bovenstaande, mag het duidelijk zijn dat verzoekster op afdoende wijze heeft bewezen dat [zij] voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging op grond van artikel 40ter Vreemdelingenwet en dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voldoende toereikend zijn.”

2.2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, geduid dat op basis van de voorgelegde stukken niet kan worden vastgesteld dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden om tot een verblijf in functie van haar Belgische echtgenoot te worden toegelaten. Verweerder heeft hierbij uiteengezet dat uit de voorgelegde documenten niet blijkt over hoeveel bestaansmiddelen de Belgische referentiepersoon met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken, zodat er geen zicht is op de huidige bestaansmiddelen, en bijgevolg noch de bestaansmiddelentoets van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, noch de behoefteanalyse van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan worden uitgevoerd. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 40ter iuncto 40bis en 42 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat artikel 40ter van deze wet bepaalt dat de vreemdeling die in functie van een Belgische echtgenoot een recht op verblijf laat gelden onder meer dient aan te tonen dat deze echtgenoot beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Aan de vereiste dat er stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moeten zijn wordt, overeenkomstig artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, geacht te zijn voldaan “indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. [...]”

Verzoekster benadrukt dat zij “bewijzen van overschrijvingen” heeft aangebracht. Verweerder heeft deze stukken, gelet op de motivering van de bestreden beslissing, duidelijk bij de besluitvorming betrokken. Hij heeft immers uiteengezet dat deze documenten niet toelaten vast te stellen wat het netto-inkomen van verzoeksters Belgische echtgenoot is, aangezien niet blijkt dat van de aan hem uitgekeerde sommen reeds de bedrijfsvoorheffing en de sociale zekerheidsbijdrage werden afgehouden. Verzoekster toont door aan te geven welke stukken zij neerlegde niet aan dat verweerders vaststellingen incorrect zijn of dat hij kennelijk onredelijk optrad door te motiveren dat uit de voorgelegde bewijzen inzake geldstortingen niet kan worden afgeleid over hoeveel bestaansmiddelen de referentiepersoon met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken.

Waar verzoekster verder aanvoert dat verweerder bijkomende stukken had kunnen opvragen indien hij oordeelde dat de aangebrachte stukken niet volstonden om een duidelijk zicht te krijgen op de te verwachten inkomsten van haar Belgische echtgenoot, dient te worden gesteld dat het toekomt aan de vreemdeling die voorhoudt over een recht op verblijf te beschikken om de nodige stukken en toelichtingen aan te brengen om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken te onderbouwen. Het is niet aan verweerder om eventuele onzorgvuldigheden in de bewijsvoering te ondervangen en in de plaats van de betrokken vreemdeling diens verblijfsaanvraag met de nodige stukken te stofferen. Het gegeven dat verweerder vaststelde dat niet de nodige stukken werden aangebracht om vast te stellen over hoeveel bestaans-middelen de referentiepersoon met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken, laat bijgevolg niet toe te oordelen dat hij onzorgvuldig optrad.

In ondergeschikte orde stelt verzoekster dat “zelfs indien men de inkomsten in zijn geheel niet in aanmerking zou nemen [...] het nog om een maandelijks bedrag van om en bij de 3000 euro gaat”, wat hoger is dan het referentiebedrag zoals vastgelegd in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster licht evenwel niet toe op grond van welke gegevens of berekeningen zij concludeert dat verweerder had kunnen vaststellen dat haar Belgische echtgenoot maandelijks over een inkomen van om en bij de 3000 euro beschikt. Zij maakt daarenboven ook niet aannemelijk dat haar bewering enige grond heeft. Zoals reeds aangegeven komt het aan verzoekster toe om met bewijsstukken aan te tonen dat haar echtgenoot over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, en door in haar middel te poneren dat haar echtgenoot maandelijks over 3000 euro beschikt, zonder verdere duiding of staving, levert zij dit bewijs niet.

Verzoekster betoogt nog dat verweerder een behoefteanalyse conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet had moeten doen en wijst erop dat dit in casu niet gebeurde. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat verweerder heeft toegelicht dat een behoefteanalyse niet kon worden uitgevoerd, nu zij naliel om duidelijkheid te verschaffen omtrent het precieze bedrag van de bestaansmiddelen waarover haar echtgenoot kan beschikken. Verzoekster maakt met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat de inlichtingen die zij verweerder ter beschikking stelde hem toelieten vast te stellen welke bestaansmiddelen haar echtgenoot precies heeft. In deze omstandigheden kon verweerder geen behoefteanalyse, zoals bedoeld in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, doorvoeren.

Verzoeksters uiteenzetting laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid of dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40bis, 40ter of 42 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.2.3. Aangezien de voorwaarden waaraan een vreemdeling dient te voldoen om aanspraak te kunnen maken op een recht op verblijf als echtgenoot van een Belgische man duidelijk in de Vreemdelingenwet zijn bepaald en niet wordt aangetoond dat verweerder de geldende rechtsregels niet juist en consequent heeft toegepast kan ook geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel worden vastgesteld.

2.2.2.4. Verzoekster toont voorts niet aan dat verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hij is tekortgekomen aan toezeggingen of beloften die hij in casu had gedaan, zodat ook niet kan worden besloten tot een schending van het vertrouwensbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangebracht.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK